

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความจำเป็นในการติดต่อสื่อสาร และความต้องการในการสะท้อนความรู้สึกนึกคิด ประสบการณ์ หรือความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นได้รับรู้ ทำให้เกิดภาษาขึ้นในสังคมมนุษย์ เราได้ใช้ภาษาในการถ่ายทอดศิลปวิทยาการต่าง ๆ ที่สืบทอดกันมาทุกยุคทุกสมัย และนอกจากนี้ยังใช้ภาษาเป็นสื่อนำไปสู่ความสัมพันธ์อันดีระหว่างกันและกัน แม้ว่าจะอยู่ในสังคมที่ต่าง เชื้อชาติ ต่างภาษากันก็ตาม ภาษาจึงมีฐานะ เป็นเครื่องมือหรือสื่อของความคิดและความเข้าใจระหว่าง บุคคลและสังคม ดังที่ มยุรี สุขวิวัฒน์ (2530 : 53) ได้กล่าวไว้ว่า "ภาษาทำให้มนุษย์ชาติ ดำรงชีวิตอยู่ได้ ภาษาเป็นตัวเชื่อมตัวเรากับผู้อื่น ไม่ว่าจะอยู่ในสังคมเดียวกันหรือต่างสังคมกัน" ในจำนวนภาษาทั้งหลายที่มีอยู่นั้น ภาษาอังกฤษนับว่าเป็นภาษาที่มีผู้ใช้กันอย่างกว้างขวางมากที่สุด ภาษาหนึ่ง ประมาณว่ามีผู้ใช้ภาษาอังกฤษทั่วโลก รวมแล้วกว่า 750 ล้านคน (กำพล นิรวรรณ 2536 : 57) ทั้งในวงการศึกษา การเมือง การพาณิชย์ การท่องเที่ยว วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี หรือแม้ในงานวิจัยต่าง ๆ เหล่านี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความ แพร่หลายในการใช้ภาษาอังกฤษ ในประเทศไทยภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เราใช้ มากที่สุดในวงวิทยาการแขนงต่าง ๆ ภาษาอังกฤษจึงมีบทบาทสำคัญทั้งในด้านการศึกษา เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ โดยเฉพาะในปัจจุบันความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง ทางสังคมมีอยู่อย่างต่อเนื่องและเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ประชาชนเริ่มมองเห็นความสำคัญและ ความจำเป็นในการรู้ภาษาอังกฤษ จึงมีทัศนคติที่ดีและหันมานิยมศึกษาภาษาอังกฤษกันมากขึ้น เพื่อให้สามารถปรับตัวให้ทันกับสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลง และสามารถใช้อังกฤษให้เป็นประโยชน์ ในชีวิตประจำวันและในงานอาชีพของตน ซึ่งปรากฏการณ์นี้สอดคล้องกับคำกล่าวของ เบรจ บี คาชรู (Brej B. Kachru 1990 : 15) ที่ว่า "ทัศนคติทางสังคมที่มีต่อภาษาเป็นพื้นฐานของการเพิ่มปริมาณการศึกษาภาษาอังกฤษของผู้คนในส่วนต่าง ๆ ของโลก"

แต่ถึงแม้ว่าทัศนคติของสังคมไทยที่มีต่อภาษาอังกฤษจะเป็นไปในทางที่ดี ประชาชนเห็นความสำคัญในการศึกษาภาษาอังกฤษ และกระทรวงศึกษาธิการได้จัดหลักสูตรภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับความต้องการของบุคคล และสังคมทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาแล้วก็ตาม แต่นักเรียนส่วนใหญ่ยังมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษไม่ดีพอเท่าที่หลักสูตรได้กำหนดไว้ (อุไรวรรณ ศฤงคารนันต์ 2526 : 21) ทั้ง ๆ ที่นักเรียนใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนนานถึง 8 ปี หรือถ้าคิดรวมเวลาในระดับอุดมศึกษาเข้าด้วยแล้ว นักเรียนไทยเรียนภาษาอังกฤษนับเป็นเวลานานถึง 12 ปี ซึ่งน่าจะเป็นเวลานานพอที่จะทำให้นักเรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาได้เป็นอย่างดี แต่ความจริงที่ปรากฏมิได้เป็นดังนั้น โดยเฉพาะนักเรียนระดับมัธยมศึกษาเป็นจำนวนมากที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ถึงแม้ว่าจะใช้เวลาเรียนภาษาอังกฤษไม่ต่ำกว่า 120-180 ชั่วโมง ในแต่ละปีการศึกษาก็ตาม (ศิริพร ฉันทานนท์ 2532 : 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในทักษะต่าง ๆ ก็ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ดังจะเห็นได้จากรายงานการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา พบว่า ในจำนวนโรงเรียนมัธยมศึกษา 1,715 โรงเรียน มีโรงเรียนร้อยละ 52.59 ที่นักเรียนยังมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ และร้อยละ 57.27 ของโรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่นักเรียนยังมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำอยู่ (กรมสามัญศึกษา 2531 : 1-18) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยอีกเป็นจำนวนมากที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางภาษาอังกฤษในทักษะต่าง ๆ ของนักเรียนและนักศึกษาในทุกระดับการศึกษาที่แสดงผลการวิจัยไว้ว่า ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนนักศึกษายู่ในเกณฑ์ที่ยังไม่น่าพอใจนัก

นักวิชาการ นักการศึกษา และนักวิจัย จำนวนมากได้พยายามศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา เพื่อจะได้นำผลการวิจัยมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนและช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จมากขึ้น ในช่วงกว่าสองทศวรรษที่ผ่านมา ปัจจัยที่ถูกศึกษาค้นคว้ามากที่สุดและพบว่ามีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา ก็คือ กลวิธีในการเรียนรู้ (Learning Strategies) ของผู้เรียน ดังที่ รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L. Oxford 1990 : 1) ได้กล่าวไว้ว่า "กลวิธีในการเรียนมีความสำคัญอย่างมากสำหรับการเรียนภาษา เพราะกลวิธีในการเรียนเป็นเครื่องมือที่จะนำผู้เรียนไปสู่ความกระตือรือร้นในการเรียน และทำให้ผู้เรียนมีแนวทางในการเรียนของตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารทางภาษาของผู้เรียน" แนวคิดนี้สอดคล้องกับคำกล่าวของ วอร์เรน แอล ฮาสเล็ม และ วิลเลียม เอฟ บราวน์ (Warren L. Haslem and William F. Brown 1968 : 223-226) ที่ว่า "นักเรียนที่มีวิธีการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สูงขึ้น" นอกจากนี้ สจ๊วต อูทรานันท์ (2525 : 42) ยังกล่าวไว้ว่า "องค์ประกอบสำคัญที่มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ได้แก่ สติปัญญา อัตรากาเรียน สภาพแวดล้อม ประสบการณ์เดิม และวิธีการเรียน"

ได้มีผู้ให้ความหมายและทัศนะต่าง ๆ เกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้

จอห์น บี แครร์โรล (John B. Carroll 1977 : 5) ให้ทัศนะเกี่ยวกับกลวิธีในการเรียนรู้ไว้ว่า เป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติและเป็นกิจนิสัยในการเรียนที่นักเรียนให้ความสนใจในรายละเอียดต่าง ๆ ของข้อมูลทางภาษาที่เคยเรียนหรือกำลังเรียนอยู่อย่างถ่องแท้ เพื่อจะได้เข้าใจและสามารถนำคำหรือรูปแบบของภาษาไปใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดี เอช บราวน์ (D. H. Brown 1980 : 83) ให้ความหมายไว้ว่า "กลวิธีในการเรียน หมายถึง วิธีการที่ผู้เรียนเข้าถึงปัญหาหรือบทเรียน เป็นวิธีปฏิบัติเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจความต้องการ นอกจากนี้ผู้เรียนยังใช้กลวิธีในการเรียนเพื่อควบคุมและจัดการกับข้อมูลที่ได้มาอีกด้วย"

แอนิตา แอล เวนเดน (Anita L. Wenden 1985 : 4-7) ได้อธิบายกลวิธีในการเรียนไว้เช่นเดียวกับ ดี เอช บราวน์ ว่ากลวิธีในการเรียน หมายถึง ขั้นตอนต่าง ๆ ที่ผู้เรียนใช้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ เป็นวิธีการสั่งสมความรู้และการรู้จักใช้ข้อมูลทางภาษาที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้

นอกจากนี้ รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L. Oxford 1990 : 8) ได้กล่าวเพิ่มเติมถึงนิยามของกลวิธีในการเรียนไว้อีกว่า กลวิธีในการเรียนเป็นปฏิบัติการเฉพาะอย่าง ที่นักเรียนเลือกใช้ในการเรียน เพื่อให้เข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น เร็วขึ้น สนุกสนานกับบทเรียนได้มากขึ้น มีแนวทางในการเรียนของตนเองมากขึ้น การเรียนมีประสิทธิภาพมากขึ้น และสามารถถ่ายโอนความรู้ไปสู่สถานการณ์ใหม่ได้มากขึ้นด้วย

จะเห็นได้ว่า กลวิธีในการเรียนของนักเรียนเป็นเรื่องของการปฏิบัติตนในการเรียนที่นักเรียนใช้จัดการกับข้อมูลทางภาษาที่ได้รับ ซึ่งข้อมูลทางภาษาหรือเนื้อหาสาระที่นักเรียนได้รับนั้น

จะได้อ่านและการฟัง ในขณะที่นักเรียนอ่านหรือฟังข้อความต่าง ๆ นั้น นักเรียนแต่ละคนจะมีวิธีการของตนเองที่แตกต่างกันออกไปในการรับ "สาร" (Message) และทำความเข้าใจกับ "สาร" ที่ได้รับนั้น

เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่า การเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของผู้เรียน เพื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้สื่อความหมายได้ในสถานการณ์ที่แท้จริง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ โอกาส และบุคคล ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกให้ เกิดทั้งทักษะทางภาษา (Linguistic Competence) และทักษะทางการสื่อสาร (Communicative Competence) ซึ่งทักษะทางการสื่อสารนั้นอาจแบ่งตามการใช้ภาษาได้เป็น 2 ประเภท คือ ทักษะส่งสาร (Expressive or Productive Skills) อันได้แก่ ทักษะการพูด และ ทักษะการเขียน อีกประเภทหนึ่ง คือ ทักษะรับสาร (Receptive Skills) อันได้แก่ ทักษะการฟังและทักษะการอ่าน

เกี่ยวกับทักษะส่งสารและทักษะรับสารนั้น ได้มีนักวิชาการให้ทัศนะไว้ดังนี้

ไฟรดา ดูบิน และ ฮีไลท์ โอลสแตน (Fraida Dubin and Elite Olstain 1980 : 353-354) ได้กล่าวถึงความแตกต่างของการรับสารและส่งสารว่า ในกระบวนการของการพูดนั้น ผู้พูดจะเป็นผู้ให้รหัสของภาษา ส่วนผู้ฟังจะเป็นผู้ตีความรหัสนั้น การเขียนและการอ่านก็เช่นเดียวกัน กล่าวคือ ผู้เขียนจะเป็นผู้ให้รหัสในรูปของตัวอักษร ผู้อ่านจะเป็นผู้รับรหัสนั้น แล้วทำความเข้าใจ กระบวนการส่งสารได้มาจากผู้พูดและผู้เขียน ส่วนกระบวนการในการรับสารได้จากผู้ฟังและผู้อ่าน

สตีเฟน ดี คราเชน และ เทอร์ซี่ ดี เทอร์เรล (Stephen D. Krashen and Tracy D. Terrell 1983 : 32) ได้ให้ความหมายของทักษะรับสารไว้ว่า ทักษะรับสารหมายถึง การรับข้อมูลทางภาษาโดยผ่านทาง การฟังและการอ่าน

นอกจากนี้ ศุภพร สุขชื่น (2529 : 5) ยังได้กล่าวสรุปไว้ในงานวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะรับสารกับทักษะส่งสาร" ว่า การให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียนนั้น ทำได้โดยผ่านทางทักษะรับสาร โดยเชื่อว่า การสอนโดยเริ่มจากทักษะรับสารจะช่วยให้เกิดการ เรียนรู้ทักษะส่งสารได้

ในการสื่อความคิดของผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารนั้น จำเป็นต้องมีองค์ประกอบสำคัญ คือ ข้อมูลข่าวสาร (Input or Information) และการปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร โดยผ่านขั้นตอนการสื่อความหมายดังนี้ คือ ผู้ส่งสารจะต้องถ่ายทอดความคิดหรือความรู้สึกออกมาเป็นรหัสของภาษา กล่าวคือ เป็นคำพูดหรือตัวอักษร ผู้รับสารรับข้อมูลแล้วจะต้องใช้ความสามารถในการทำความเข้าใจ และตีความหมายของข้อมูลได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้ส่งสารที่ต้องการสื่อความหมายออกมา ในการรับสารด้านทักษะการฟัง ผู้ฟังจะต้องใช้ความจำช่วงสั้น ๆ เก็บความที่ได้ฟังแล้วนำมาเชื่อมโยงกับสิ่งที่รับฟังใหม่ นอกจากนี้ ยังจะต้องทำนายหรือคาดหมายว่าจะได้ฟังอะไรต่อ และเลือกสนใจข้อมูลบางตอนที่ตรงกับสิ่งที่ตนต้องการจะฟัง แล้วทำความเข้าใจกับเรื่องที่ฟังอย่างถูกต้อง (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ 2530 : 56) เช่นเดียวกับการรับสารด้านทักษะการอ่าน ผู้เขียนและผู้อ่านจะมีปฏิสัมพันธ์กันโดยใช้ "สาร" (Message) หรือข้อความ เป็นสื่อ ผู้อ่านต้องใช้ความคิดและความสามารถทางภาษาเพื่อทำความเข้าใจข้อความนั้น ๆ แล้วตีความของข้อความที่ผู้เขียนต้องการสื่อให้ถูกต้องตรงกัน ซึ่งในบางครั้งความหมายของข้อความที่ผู้เขียนต้องการสื่อ นั้น อาจแฝงอยู่อย่างลึกซึ้ง เกินกว่าที่ผู้อ่านจะพิจารณา แต่เพียงตัวภาษาที่ปรากฏอยู่เท่านั้น

ในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนนั้น การรับสารด้านทักษะการอ่านของนักเรียน จะได้จากสื่อการสอนต่าง ๆ เช่น หนังสือแบบเรียน หนังสืออ่านนอกเวลา สิ่งพิมพ์ประเภทต่าง ๆ เป็นต้น ส่วนการรับสารด้านทักษะการฟัง นักเรียนจะได้รับสารจากครูผู้สอน ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลทางภาษาที่มีชีวิตแหล่งเดียว เท่านั้นที่นักเรียนจะได้รับข้อมูลมากที่สุดและบ่อยที่สุด นักเรียนจะได้รับข้อมูลทางภาษาจากเพื่อนนักเรียนด้วยกัน โดยการมีปฏิสัมพันธ์ในระหว่างทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนข้อมูล นอกจากนี้แล้ว นักเรียนยังได้รับข้อมูลทางภาษาจากสื่อการสอน เช่น เทปบันทึกเสียง โทรทัศน์ หรือวีดิทัศน์ที่ครูจัดหามาประกอบการเรียนการสอนภายในห้องเรียนอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่านักเรียนจะได้รับการฝึกทักษะการอ่านและทักษะการฟังมาพอสมควรแล้ว แต่จากงานวิจัยต่าง ๆ ก็ยังพบว่า นักเรียนมีปัญหาในการอ่านและการฟังอยู่ไม่น้อย จึงเป็นผลไปสู่สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนว่าไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร อำนาจ บุญศิริวิบูลย์ (1984 : 1-4) ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยของตนว่า "สาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาจำนวนมากไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ นักเรียนไม่ได้รับการสอนให้รู้จักวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง"

จากเหตุผลดังกล่าวแล้วนั้น จึงทำให้ผู้วิจัยเกิดข้อสงสัยว่า นักเรียนไทยในระดับมัธยมศึกษา ได้ใช้กลวิธีในการเรียนรู้กับการอ่านและการฟังภาษาอังกฤษของตนหรือไม่ อย่างไรก็ตามผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนภาษาอังกฤษจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนกับความสามารถในทักษะรับสารภาษาอังกฤษ ซึ่งหมายถึง ความสามารถในการอ่านและการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ด้วยเหตุผลว่านักเรียนในระดับนี้ได้ผ่านการฝึกฝนเกี่ยวกับทักษะรับสารมากพอสมควร และมีวุฒิภาวะสูงพอที่จะบอกถึงกลวิธีในการเรียนรู้ที่ตนเองใช้ ผู้วิจัยคาดหวังว่าผลการวิจัยที่ได้จะยังประโยชน์มาสู่การปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และบรรลุตามวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างแท้จริง

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

จากงานวิจัยของ เอเลน เบียลีสต็อค และ มาเรีย โฟรลิช (Ellen Bialeystok and Maria Frölich 1978 : 327-335) ที่ได้ศึกษาเรื่อง "ตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาที่สอง" ซึ่งได้แก่ ความถนัด (Aptitude) ทักษะ (Attitude) และ การใช้กลวิธีในการเรียนรู้ภาษา (Strategy Use) กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนเกรด 10

และเกรด 12 จำนวน 157 คน ซึ่งกำลังเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สองในโรงเรียนมัธยมแห่งเมืองโทรอนโต (Toronto) ประเทศแคนาดา ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบด้านการใช้กลวิธีในการเรียนรู้ภาษาเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพยากรณ์สัมฤทธิ์ผลในการเรียน และเป็นวิธีการสำคัญในการเพิ่มพูนความสามารถในการใช้ภาษา นอกจากนี้ โรเบิร์ต แอล โพลิตเซอร์ และ แมรี แมคโกรที (Robert L. Politzer and Mary McGroarty 1985 : 103-119) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน" กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาที่รับการอบรมภาษาอังกฤษแบบเข้มข้น (Intensive Course) เพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทในสหรัฐอเมริกา จำนวน 37 คน พบว่า วิธีการเรียนรู้ภาษาที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน นอกจากนี้ รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L. Oxford 1990 : 1) ยังยืนยันแนวความคิดที่ว่า กลวิธีในการเรียนที่เหมาะสมมีผลเป็นอย่างมากต่อการพัฒนาความสามารถทางภาษาและความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียน

จากแนวความคิดและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ไว้ดังนี้คือ

1. กลวิธีในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ
2. กลวิธีในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ
3. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

ขอบเขตในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในกรุงเทพมหานคร

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.2 ความสามารถในการทักษะรับสารภาษาอังกฤษ ซึ่งแบ่งเป็น

ก. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

ข. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

กลวิธีในการเรียน หมายถึง วิธีการเฉพาะตนที่นักเรียนใช้ปฏิบัติเพื่อช่วยตนเองในการเรียนให้เข้าใจบทเรียนภาษาอังกฤษ และเป็นวิธีที่ช่วยให้นักเรียนเข้าถึงเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษตามที่ต้องการ ในการวิจัยครั้งนี้ ต้องการศึกษากลวิธีในการเรียนของนักเรียนในด้านต่าง ๆ 6 ด้านคือ 1) กลวิธีการจำอย่างมีประสิทธิภาพ 2) กลวิธีการใช้กระบวนการทางความคิด 3) กลวิธีการจดจำข้อบกพร่องในการใช้ภาษา 4) กลวิธีการจัดระบบและประเมินการเรียน 5) กลวิธีด้านจิตพิสัย และ 6) กลวิธีด้านสังคม กลวิธีในเรื่องดังกล่าววัดได้จากคะแนนรวมการตอบแบบสอบถามกลวิธีในการเรียนของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากแบบสำรวจกลวิธีในการเรียนภาษา Strategy Inventory for Language Learning (SILL) : Version 7.0 (ESL / EFL) ของ รีเบคคา แอล ออกซ์ฟอร์ด (Rebecca L. Oxford 1990 : 293-300)

ความสามารถในทักษะรับสาร ได้แก่ ความสามารถในการอ่านและฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งแบ่งเป็น

ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำ วลี ประโยคและข้อความ เข้าใจรายละเอียด ใจความสำคัญ สรุปความเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านได้ รวมทั้งเข้าใจจุดประสงค์ของผู้เรียน ซึ่งความสามารถดังกล่าววัดได้จากคะแนนรวมในการตอบแบบสอบถามวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการตรวจจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว

ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำ วลี ประโยคและข้อความ เข้าใจรายละเอียด ใจความสำคัญ สรุปความเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่ฟัง รวมทั้งเข้าใจจุดประสงค์ของผู้พูด ซึ่งความสามารถดังกล่าววัดได้จากคะแนนรวมในการตอบแบบสอบถามวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการตรวจจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 ในสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบกลวิธีในการเรียนภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้จัดทำหลักสูตรและผู้แต่งตำรา หรือเอกสารประกอบการเรียน วิชาภาษาอังกฤษได้เล็งเห็นความสำคัญในเรื่องกลวิธีที่นักเรียนใช้ในการเรียนภาษา จะได้จัด เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนที่เหมาะสมและเอื้อต่อการฝึกใช้กลวิธีในการเรียนตามความต้องการ และความสามารถของนักเรียนให้มากขึ้น
3. เพื่อเป็นสื่อชี้แนะให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้ตระหนักถึงความสำคัญของผู้เรียนให้มากขึ้น และนำผลการวิจัยไปเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ โดย มุ่งให้ผู้เรียนได้รับการฝึกใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการเรียนภาษาตามความเหมาะสม
4. เพื่อเป็นประโยชน์แก่นักศึกษาหรือผู้สนใจที่จะศึกษาค้นคว้า เกี่ยวกับกลวิธีในการ เรียนรู้ภาษาต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย